

Arrest

nr. 258 770 van 28 juli 2021
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 27 januari 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 31 januari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 juli 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 18 december 2020 gehoord.

1.3. Op 9 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 februari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde in kolonie Altos de Las Flores, gelegen in de gemeente Tonacatepeque, departement San Salvador. U werkte gedurende tien maanden voor vertrek uit El Salvador als arbeider voor het bedrijf Corte Metal. U heeft een relatie met uw vriendin A. (...) (A. A., R. A. (...), CGVS (...), O.V. (...)). De zus van A. (...) heeft een relatie met uw vriend J. (...) (J. T., C. L. (...), CGVS (...), O.V. (...)).

Op 22 juli 2019 verliet uw vriendin El Salvador samen met haar broer, zus en vader. De familie R. (...) deed dit omdat de vader, en hierdoor ook uw vriendin, problemen kende met benedeleden vanwege renta en ze voor hun leven vreesden.

Op 25 september 2019 nam u met uw vriend J. (...) de bus naar het werk. Toen jullie afstapten van de bus, bevalen twee leden van bende MS13 die op dezelfde bus als jullie hadden gezeten, jullie gsm's af te geven. Een van de benedeleden zag de foto van jullie vriendinnen op de achtergrond van jullie gsm's, en vroeg jullie wie zij waren. Uw vriend J. (...) antwoordde dat het zijn vriendin was. Het bendelid vroeg hem waar zijn vriendin zich bevond, waarop J. (...) antwoordde dat hij dat niet wist. Het bendelid gaf jullie 48 uur de tijd om de locatie van jullie vriendinnen en hun familie door te geven. U en J. (...) zetten jullie weg naar het werk verder.

De volgende dag, op 26 september, in de namiddag kwamen jullie dezelfde twee benedeleden tegen in uw kolonie. Ditmaal waren zij vergezeld door vijf andere benedeleden. Ze begonnen u en J. (...) te slaan tot op het moment dat de politie aankwam en zij alle zeven wegrenden. De politie geloofde niet dat jullie overvallen waren geweest een dag eerder en dacht dat jullie zelf benedeleden waren. Jullie werden gefouilleerd door hen en zij gingen hierna weg.

Toen u op 1 oktober tijdens een pauze op het werk samen met J. (...) naar de winkel ging, werden jullie tegengehouden door gewapende mannen die zeiden dat jullie de locatie van de familie R. (...) dienden door te geven. Jullie weigerden, waarop zij zeiden dat jullie de renta dienden te betalen die de familie R. (...) hen verschuldigd was. Een onbekende belde de politie, waardoor jullie konden ontsnappen. Twee à drie dagen later vertrokken u en J. (...) naar de grootouders van J. (...) die in Chalatenango wonen. Na enkele dagen kwamen dezelfde benedeleden jullie opzoeken daar en zeiden zij dat jullie vijf minuten kregen om te verdwijnen, gezien ze jullie anders zouden vermoorden. Jullie vertrokken hierop onmiddellijk naar Santa Tecla, waar een vriend van J. (...) woonde. Jullie verbleven ondergedoken bij deze vriend gedurende bijna vier maanden. Jullie beslisten dat jullie het land dienden te verlaten wegens een gevaar voor jullie leven. U en J. (...) verlieten El Salvador op 26 januari 2020 en kwamen op 27 januari 2020 aan in België. Op 31 januari 2020 dienden jullie jullie verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw vriend J. (...). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

" Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest vermoord te zullen worden door leden van bende MS13, omdat u hen de verblijfplaats van uw vriendin niet wilde doorgeven.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van

vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient gewezen te worden op het verzoek om internationale bescherming van uw vriendin Ana Maricela, dat zij indiende op 31 juli 2019 vanwege problemen met MS13 die de oorzaak zouden zijn van uw eigen problemen. Op 16 juli 2020 werd er door het CGVS een weigeringsbeslissing genomen omtrent haar verzoek. Deze beslissing werd genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die zij beweerde te hebben gekend met leden van MS13. Gezien de geloofwaardigheid van haar relaas niet kon worden vastgesteld, doet dit onmiddellijk al twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw eigen relaas dat u baseert op haar problemen.

Wat betreft uw eigen verklaringen dient te worden opgemerkt dat u verschillende onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de gebeurtenissen die u zijn overkomen. Tijdens uw vrij relaas verklaart u dat gewapende mannen u en B. (...) benaderden op 1 oktober, jullie vragen stelden en zeiden dat jullie de verblijfplaats van de familie R. (...) dienden door te geven. Jullie weigerden waarop de mannen zeiden dat jullie de renta dienden te betalen die de vader vroeger betaalde aan de MS. U weet niet wie de politie belde, maar jullie konden hierdoor wel wegvlugten (CGVS p. 8). Wanneer u later over dit incident wordt bevraagd geeft u andere verklaringen. Gevraagd naar uw exacte positie ten opzichte van hen op het moment dat zij u aanspraken zegt u immers: "Die dag was ik op het werk, maar we zijn daar gewoon weggegaan want ze hebben dat daar zien gebeuren enkel kerels die gewapend waren bij klaarlichte dag, iemand moet gebeld hebben en de politie kwam voorbij en diezelfde dag zijn wij naar Chalatenango gegaan." (CGVS, p. 13). Wanneer u opnieuw deze vraag wordt gesteld geeft u opnieuw een antwoord waaruit kan worden opgemaakt dat jullie die dag niet werden aangesproken: "Ik was een frisdrank aan het kopen in een winkel vlakbij het werk. En mijn vriend bevond zich ook bij mij en toen we [de gewapende mannen] zagen zijn we weggevlucht" (CGVS, p. 13). Een van uw collega's kwam u namelijk waarschuwen in de winkel dat er vlakbij een gewapende man stond, waarop u samen met B. (...) wegvluchtte (CGVS, p. 14). In tegenstelling tot eerder, vermeldt u niets over de bedreigingen en vragen die u kreeg van de bendeleden. Dat u dit spontaan niet zou vermelden wanneer u wordt gevraagd gedetailleerd te vertellen over deze gebeurtenis, is reeds vreemd. Zelfs wanneer wordt doorgevraagd op wat er gebeurde nadat u en B. (...) de mannen hadden gezien vanuit de winkel, zegt u hier niets over. In eerste instantie antwoordt u niet op de vraag en herhaalt u slechts dat u de mannen op straat zag en dat een collega jullie kwam waarschuwen. Gevraagd wat er daarna gebeurde zegt u slechts dat jullie naar Chalatenango gingen. Gevraagd wat er op het moment zelf gebeurde, nadat de collega jullie kwam waarschuwen, zegt u wederom dat jullie weg zijn gegaan. Jullie konden namelijk niet langer in de kolonie blijven (CGVS, p. 14). Dergelijke strijdige verklaringen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U wordt er op gewezen dat u op DVZ beweerde dat de bendeleden u op dat moment \$800 hadden gevraagd, waarop u zegt dat dat klopt. Gevraagd wanneer tijdens het incident dit gebeurde, zegt u slechts dat dat was toen jullie wegvluchtten uit de winkel (CGVS p. 14). Gevraagd op welke manier het gebeurde, vraagt u tijd om na te denken hoe het juist is verlopen. Hierna geeft u een verwarrende uitleg waarin u zichzelf tegenspreekt en verbetert. U zegt dat het een lange tijd geleden is en u het zich niet meer herinnert. U zegt dat u zich heeft vergist en dat er inderdaad één bendelid was dat er in slaagde jullie aan te spreken. Hij zei dat indien jullie de \$800 niet zouden betalen, ze jullie zouden vermoorden (CGVS p. 14 en p. 15). Dat u zo een moeite vertoont om deze gebeurtenis op een correcte en consistente wijze weer te geven, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Er mag

namelijk redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zich kunt herinneren of u tijdens deze indrukwekkende gebeurtenis bent aangesproken en bedreigd geweest of niet.

Verder dient te worden opgemerkt dat B. (...) ook aanwezig was gedurende het incident op 1 oktober, maar dat hij desondanks verklaringen aflegt die verschillen van de uwe. Initieel vermeldt hij dit incident tijdens zijn vrij relaas zelfs niet (CGVS (...) p. 5). Wanneer hem later wordt gevraagd er over te vertellen, zegt hij dat de bendeleden u en hem tegenhielden in het steegje, net op het moment dat jullie jullie bezittingen thuis gingen ophalen. Hij verklaart dat de bendeleden jullie aanspraken en geld van jullie wilden, gezien jullie weigerden de verblijfplaats van jullie vriendinnen en hun vader door te geven. B. (...) wordt er op gewezen dat u andere verklaringen aflegde en zei dat dit gebeurde tijdens de werkuren toen jullie frisdrank gingen halen. B. (...) zegt slechts dat jullie toen inderdaad aan het werk waren, maar dat het in de namiddag gebeurde toen jullie naar huis gingen (CGVS (...) p. 6). Verder zegt B. (...) ook, in tegenstelling tot u, dat jullie twee à drie dagen na dit incident naar Chalatenango vertrokken. Wanneer hem wordt gevraagd of hij weet waarom u verklaarde dat jullie diezelfde dag nog na het werk de bus naar Chalatenango pakten, zegt hij dat jullie naar huis zijn gegaan en er aan dachten diezelfde dag te vertrekken, maar uiteindelijk thuis bleven en niet buiten kwamen. Jullie dachten twee à drie dagen goed na, en beslisten om de bus te pakken naar Chalatenango (CGVS (...) p. 7). Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

Bovendien houdt het weinig steek dat een hele groep gewapende leden van bende MS zou binnendringen op het territorium van de bende 18 om jullie daar te bedreigen, terwijl u eerder zelf verklaarde dat bendeleden van MS vermomd als bijvoorbeeld ambulanciers of politieagenten het terrein van hun rivalen, uw kolonie, binnendrongen (CGVS p. 4). Dat zij bijgevolg in grote getale, opvallend en gewapend het terrein van hun rivalen zouden binnendringen om jullie te bedreigen, is weinig aannemelijk (CGVS p. 13).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat de twee bendeleden die een overval pleegden op u en B. (...), ook aanwezig waren tijdens het gevecht op 26 september. Het is opvallend dat u dit verklaart, gezien u eerder zei dat u niets kon vertellen over de twee bendeleden die jullie hadden overvallen. Op het moment dat u werd beroofd zeiden zij namelijk dat u niet mocht omkijken en uw hoofd naar beneden diende te houden (CGVS p. 6). Wanneer u daarom wordt gevraagd hoe u weet dat deze twee bendeleden ook aanwezig waren tijdens het gevecht, zegt u dat zij twee op dat moment aan het spreken waren en u één van hen had herkend. U wordt op uw eerdere verklaringen gewezen, waarop u zegt dat u tijdens de overval halverwege 'half half' kenmerken heeft kunnen opmerken aan de handen van het bendelid. Gevraagd wat voor kenmerken, zegt u dat het een litteken met kras was en dat u verder niets meer kon zien. Dat u een litteken op een hand zou opmerken en hierdoor de persoon zou herkennen is weinig aannemelijk, zeker gezien u zelf eerder verklaarde dat u niets zou kunnen specificeren omdat het al donker was op dat moment (CGVS p. 6). Vervolgens gevraagd hoe u dan het andere bendelid ook kon herkennen, zegt u dat u hem niet kon herkennen. Wanneer u wordt gevraagd hoe u dan weet dat het tweede bendelid eveneens aanwezig was op het gevecht, antwoordt u niet op de vraag. U zegt dat u neerlag op de grond en enkel de twee zag die u sloegen. De anderen waren onderling aan het praten, onder wie de twee die u hadden opgewacht en die u kenden (CGVS p. 11). U legt vage, inconsistente en weinig aannemelijke verklaringen af over het herkennen van de bendeleden. Bovendien bent u ook niet consistent wat betreft het gevecht zelf. U verklaarde namelijk eerder dat u door alle zeven bendeleden werd geslagen (CGVS p. 10 en p. 11). Deze zaken doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het vreemd dat u, nadat u op 26 september in elkaar werd geslagen door zeven bendeleden en hen nog steeds de locatie van uw vriendin niet had doorgegeven, gewoon uw dagelijkse leven verder zette. U had geen plan en dacht ook niet dat er nog iets zou gebeuren. Gevraagd waarom u dit dacht, zegt u dat u dacht de politie er iets aan zou doen. U diende echter geen klacht in en de politie geloofde jullie verklaringen die dag niet, maar vermoedde zelfs dat jullie zelf bendeleden waren (CGVS p. 12). Uw verklaring bescherming te verwachten van de politie is dan ook op niets gebaseerd. Dat u bijgevolg zonder enig plan uw dagelijks leven voortzette, doet ernstig twijfelen aan uw concrete vrees en hierdoor aan de geloofwaardigheid van uw relaas. In dit opzicht is het eveneens opmerkelijk dat er gedurende de dagen van 27 september tot 1 oktober verder niets gebeurde.

Voorts verklaarde u in het begin van uw persoonlijk onderhoud dat u, na het laatste incident op 1 oktober, gedurende enkele dagen bij uw vriend in Santa Tecla verbleef, maar na berekening blijkt dat u er gedurende bijna vier maanden verbleef (CGVS p. 3). Wanneer u hierop wordt gewezen, zegt u slechts dat u eigenlijk niet kan zeggen dat het enkele dagen waren, maar dat het vier maanden waren. Gevraagd waarom u dan eerder zei dat u er slechts enkele dagen verbleef, gezien dat een groot verschil is, zegt u dat u eigenlijk niet aan de tijd die voorbij ging dacht. U dacht enkel aan uw vertrek en daarenboven raakte uw spaargeld op gezien u het eten diende te betalen (CGVS p. 17). Deze verklaring houdt geen steek en kan een zodanig grote verwarring niet rechtvaardigen. Uw verklaringen omtrent de duur van uw verblijf in Santa Tecla doen daarom ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het wat betreft uw verblijf in Santa Tecla ook opvallend dat u er gedurende vier maanden verbleef, maar geen idee heeft over waar in Santa Tecla u zich bevond. U kent de naam van de kolonie niet en kan ook niets meer zeggen over uw verblijfplaats (CGVS p. 3). Gevraagd hoe dit komt, zegt u dat u het niet weet en dat u gewoon binnen opgesloten zat. Gevraagd of u nooit aan uw vriend vroeg waar ergens jullie zijn, zei u dat niemand daar iets tegen mekaar zei. U speelde gewoon op uw telefoon en bracht alle formaliteiten voor de vlucht in orde (CGVS p. 17). Het is niet aannemelijk dat u gedurende vier maanden ergens zou verblijven, maar niets meer over die plaats zou kunnen zeggen dan dat het in Santa Tecla ligt. Uw verklaring dat niemand iets tegen mekaar zei is, zeker gezien zij u opvingen na uw vlucht, ook geenszins overtuigend.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat wanneer u wordt gevraagd wat u wanneer wist over het vertrek van uw vriendin uit El Salvador, u vaag en niet consistent bent. Het antwoord op de vraag wat u wanneer wist is van belang om uw eigen gedrag te beoordelen. Indien u namelijk op de hoogte was van de problemen van uw vriendin, mag van u ook een zekere omzichtigheid worden verwacht; zeker indien een bendelid u vraagt wie de persoon op de achtergrond van uw gsm is (CGVS p. 8). Initieel zegt u dat u wist dat uw vriendin het land had verlaten omwille van bedreigingen, maar dat u niet op de hoogte was van de concrete problemen. Gevraagd wat u dan wel allemaal wist, zegt u dat haar vader zei dat hij regelmatig afpersingsgeld betaalde aan de MS. Hierna vertelde uw vriendin u dat ze in een asielprogramma zat om bescherming te vragen, waarop u zei dat u zou sparen opdat u ook zou kunnen vertrekken (CGVS p. 9). Wanneer u hierop wordt gevraagd op welk moment u wist dat uw vriendin het land had verlaten gezien haar vader was bedreigd geweest omwille van renta, zegt u plots dat u dat wist toen u in België aankwam. Gevraagd wat u wist over haar problemen toen u nog in El Salvador was, zegt u dat u niets wist. Gevraagd wat u dacht dat de reden was dat ze het land had verlaten, zegt u dat ze u er niets over wilde zeggen en dat ze enkel zei dat ze op vakantie ging (CGVS p. 10). Later verklaart u dan weer spontaan dat u na uw overval uw vriendin belde, die u vertelde dat haar vader renta betaalde aan de bende MS (CGVS p. 12). De inconsistentie van uw verklaringen brengt uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Het bewijs van zwangerschap van uw vriendin draagt inhoudelijk niet bij tot de relevante elementen van uw relaas, waardoor er wat betreft uw dossier geen rekening mee dient te worden gehouden.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd."

Bijgevolg kan u evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit die hier niet onmiddellijk betwist wordt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na

een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen “48/3, 48/, 48/6 en 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de “*algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel*”. Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het rapport ‘*Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*’ d.d. 5 februari 2020 van Human Rights Watch (HRW) (stuk 3);
- het rapport ‘*Life Under Gang Rule in El Salvador*’ d.d. 26 december 2018 van International Crisis Group (ICG) (stuk 4);
- het rapport ‘*El Salvador’s Politics of Perpetual Violence*’ d.d. 19 december 2017 van ICG (stuk 5);
- het rapport ‘*El Salvador – Events of 2018*’ van HRW (stuk 6);
- het rapport ‘*El Salvador – 2019 Crime and Safety Report*’ d.d. 25 april 2019 van Overseas Security Advisory Council (OSAC) (stuk 7);
- de COI Focus ‘*Salvador retour au pays après un episode migratoire*’ d.d. 17 december 2020 (stuk 8).

2.3. Beoordeling

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door zijn vriend, J. T. C. L., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 258 225. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door zijn vriend tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 9 februari 2021. Verzoeker voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift dezelfde stukken 3-8 als deze toegevoegd aan het verzoekschrift van zijn vriend J. T. C. L.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 258 769 van 28 juli 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan J. T. C. L. Het arrest genomen in hoofde van verzoekers vriend luidt als volgt:

“2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 27 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat dit artikel met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.3.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te

weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker verklaart El Salvador te zijn ontvlucht wegens problemen met de bende MS13 (notities CGVS, p. 8-9). Deze problemen zouden gelinkt zijn aan de problemen van zijn vriendin, wiens vader problemen kende met bendeleden vanwege een te betalen renta (notities CGVS, p. 8-9). Verzoekers vriendin zou omwille van deze problemen samen met haar broer, zus en vader El Salvador reeds verlaten hebben in juli 2019 (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Na hun vertrek werden verzoeker en zijn vriend B. verschillende keren belaagd en bedreigd door bendeleden, waarbij hen gevraagd werd waar de familie van zijn vriendin zich bevond (notities CGVS, p. 8-9). Verzoeker en B. verlieten El Salvador op 26 januari 2020 (notities CGVS, p. 9).

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad evenwel dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.3. Vooreerst duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaarde vluchtaanleiding, met name zijn problemen met bendeleden van MS13. Meer bepaald stelt de commissaris-generaal vast dat (A) de geloofwaardigheid van verzoekers relaas reeds wordt ondergraven door het gegeven dat inzake het verzoek om internationale bescherming van zijn vriendin door de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die zij beweerde te hebben gekend met leden van MS13; (B) verzoeker verschillende onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de gebeurtenissen die hem zijn overkomen, aangezien (i) wat betreft het incident op 1 oktober 2019, toen hij en B. zouden zijn benaderd door gewapende mannen, verzoeker in zijn vrij relaas eerst stelt dat deze mannen hen hadden aangesproken, vragen hadden gesteld en bedreigd hadden, terwijl hij en B. volgens zijn latere verklaringen dan weer zouden zijn weggevlucht nog voor de mannen hen konden aanspreken, om later dan, wanneer hij geconfronteerd wordt met het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had gesteld dat de bendeleden hem op dat moment 800 dollar hadden gevraagd, te stellen dat hij zich had vergist en dat er inderdaad één bendelid was dat er in slaagde hen aan te spreken, (ii) ook de verklaringen van zijn vriend B. over dit incident op 1 oktober 2019 niet stroken met de verklaringen van verzoeker, (iii) het voorts weinig steek houdt dat een hele groep gewapende leden van de bende MS zou binnendringen op het territorium van de bende 18 om hen daar te bedreigen, en dit in grote getale, opvallend en gewapend, terwijl verzoeker eerder zelf verklaarde dat bendeleden van MS vermomd als bijvoorbeeld ambulanciers of politieagenten het terrein van hun rivalen, verzoekers kolonie, binnendrongen, (iv) het opvallend is dat verzoeker verklaart dat de twee bendeleden die een overval pleegden op hem en B. ook aanwezig waren tijdens het gevecht op 26 september, terwijl hij eerder nog zei dat hij niets kon vertellen over de twee bendeleden die hen hadden overvallen omdat de bendeleden toen hij werd beroofd hem zeiden dat hij niet mocht omkijken en zijn hoofd naar beneden diende te houden, (v) verzoeker ook inconsistent is over het gevecht op 26 september zelf, nu hij eerst stelt dat hij door alle zeven bendeleden werd geslagen, en later dan weer gewag maakt van twee bendeleden die hem sloegen terwijl de anderen onderling aan het praten waren, (vi) het verder afbreuk doet aan verzoekers voorgehouden vrees en relaas dat hij, nadat hij op 26 september in elkaar werd geslagen door zeven bendeleden en hen nog steeds de locatie van zijn vriendin niet had doorgegeven, gewoon zijn dagelijkse leven verderzette, (vii) verzoekers verklaringen over zijn verblijf bij een vriend in Santa Tecla evenmin overtuigen, nu verzoeker in het

begin van zijn persoonlijk onderhoud verklaart dat hij, na het laatste incident op 1 oktober, gedurende enkele dagen bij zijn vriend in Santa Tecla verbleef, terwijl na berekening blijkt dat hij er gedurende bijna vier maanden verbleef, en verzoeker daarnaast nauwelijks iets wist over waar hij verbleef, en (viii) verzoeker vage en inconsistente verklaringen aflegt over wat hij precies wanneer wist over de redenen van het vertrek van zijn vriendin uit El Salvador.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen overtuigende argumenten aanhaalt die voormelde vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

Verzoeker meent dat de grieven van de commissaris-generaal onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. In verband met de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn relaas, merkt verzoeker op dat tijdens de aanval op 1 oktober 2019 alleen hij en zijn vriend in de winkel waren, dat er geen getuigen waren van deze aanval die hen hadden kunnen helpen, dat de mensen zich verstopt hadden voor de bendeleden, dat verzoeker geen vertrouwen had in de politie en daarom geen klacht indiende, dat hij na de aanval op 26 september 2019 nog een week in zijn huis bleef en geen problemen kende tot 1 oktober, dat hij zich veilig voelde op dat moment, dat hij en B. na de aanval op 1 oktober onderdoken bij verzoekers vriend, dat ze daar nauwelijks buiten kwamen, dat ze daar ongeveer vier maanden verbleven, dat verzoekers vriend hen naar zijn huis in Santa Tecla bracht waardoor zij nauwelijks kennis hebben over Santa Tecla, en dat verzoeker pas toen hij naar België kwam de reden ontdekte van het vertrek van zijn vriendin uit El Salvador en ontdekte dat zij vluchtten omdat haar vader een rente van 800 dollar moest betalen.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker, in een poging voormelde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, zich beperkt tot louter vergoelijkingen, het herhalen van (één versie van) reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder een element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de motivering dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met de bende MS in El Salvador gezien de onsamenvhangende, tegenstrijdige en weinig steekhoudende verklaringen.

2.3.6.4. Aangezien uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die de aanleiding voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest, is verzoekers betoog dat zijn problemen wel degelijk verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève niet dienstig.

2.3.6.5. Voorts wijst verzoeker nog op zijn profiel van terugkeerder. In verband met de situatie voor terugkeerders verwijst verzoeker naar en citeert hij uit de COI Focus inzake terugkeerders van 9 januari 2020, de COI Focus inzake terugkeerders van 17 december 2020 (stuk 8 van het verzoekschrift), de UNHCR-richtlijnen, een rapport van 5 februari 2020 van Human Rights Watch (stuk 3 van het verzoekschrift), een rapport van september 2018 van IDMC, een rapport van 26 december 2018 van ICG (stuk 4 van het verzoekschrift), een rapport van 19 december 2017 van ICG (stuk 5 van het verzoekschrift) en een rapport van 6 april 2017 van ICG. Verzoeker meent dat uit voormelde informatie blijkt dat hij in geval van terugkeer naar El Salvador, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. In geval van terugkeer zou hij snel geïdentificeerd worden als terugkerende migrant wat hem bijzonder kwetsbaar maakt. Uit de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 blijkt bovendien dat terugkeerders die El Salvador hebben verlaten wegens specifieke problemen met een bende een bijzonder risico lopen.

2.3.6.5.1. De Raad bemerkt evenwel dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder

bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hierin niet.

Uit wat voorafgaat is immers gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker verklaarde directe vluchtaanleiding, met name de problemen die hij in El Salvador zou hebben gekend met de bende MS13.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit voormelde landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden, zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van de asielpprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder benadrukt de Raad dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

De Raad duidt erop dat uit de door verzoeker bijgebrachte informatie evenmin blijkt dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. Verzoeker beperkt zich voor het overige in zijn verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder evenwel in concreto aan te tonen dat hij persoonlijk zal worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Waar hij stelt dat hij bij terugkeer snel geïdentificeerd zal kunnen worden als terugkeerder, bemerkt de Raad dat verzoeker op geen enkele manier in concreto aantoont dat hij bij een terugkeer identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat in concreto aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van eerdere problemen met bendes in El Salvador en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.3.6.6. Voor zover verzoeker nog wijst op "de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden" en hiertoe citeert uit diverse rapporten en artikels, wijst de Raad erop dat vermits verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij (voldoende ernstige) problemen heeft gekend met de bendes, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst in casu irrelevant is.

2.3.6.7. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht, vermogen niet de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De aan het verzoekschrift gevoegde artikels en rapporten (stukken 3-8) zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te

tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.6.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.9. Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6.10. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “highly targeted and individualized” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24 (rechtsplegingsdossier, stuk 7, aanvullende nota CGVS); UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle

partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met zijn algemeen betoog dat El Salvador als één van de meest gewelddadige landen ter wereld wordt omschreven, waarbij er een niet aflatende cyclus van wraak en geweld heerst tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, het refereren aan en citeren uit diverse rapporten en artikels (stukken 3-8 van het verzoekschrift) en het betwisten van het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toont verzoeker geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is. De door verzoeker aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers minstens ten dele dezelfde, doch op bepaalde punten niet de meest actuele informatie uitmaakt, als deze waarop de voormelde analyse is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en werd hij bijgestaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van de commissaris-generaal door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel

39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en nieuwe en/of aanvullende bewijsstukken neer te leggen, waarbij hij werd bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET